La relliscada

Novel·la original de ROMANÍ

Publicació exclusiva de L'Esquellot *Prohibida la reproducció*

(CONTINUACIÓ)

...el senyor Rafelet i el senyor Manelet es miraren fit a fit. El soroll que feia la cocktelera, en ésser sacsejada, els martellava el cervell. Es tornaren a mirar fit a fit, potser no tant fit a fit com abans, però vaja, força sí. El senyor Manel s'anava tornant vermell; la ira li pujava a la cara i una forta excitació nerviosa s'anava apoderant d'ell. La tragèdia començava a planar damunt d'aquella casa, fins aquell moment tan tranquila.

En Rafelet, bon amic com era del senyor Manel, feia tots els possibles per consolar-lo.

—Pobre Manelet, com et compadeixo! Mira que tens una dona que, vaja, es pot ésser poca-vergonya i Messalina, però tant, no hi ha dret! Enganyar-me a mí, a mí, que sóc el teu millor amic, i l'únic, per tant, amb qui ella t'hauria d'haver fet el salt!...Ja és veritat, ja, que les dones i els duros *sevillanos* són el més fals de la terra.

El senyor Manel, davant les paraules del seu bon amic, s'asserenà. Comprengué la tempesta que en aquells moments agitava el mar de les passions en el pit del seu amic més fidel—d'aquest «amic més fidel» que tot home casat que s'estimi procura adquirir o llogar a bon preu perquè suporti amb ell les penes de la creu matrimonial—i li digué:

—Rafelet, ja som a Sans!

—No, Manelet; som a Granollers.

—Calla! Quan jo dic que som a Sans, som a Sans. Tú, com amic més fidel, ja sé que m'has de treballar la dona. M'en faig càrrec. Es la teva obligació i tens de cumplir-la. Però, això hauria durat fins que jo us hauria atrapat *infraganti*. Tractant-se de tú, del meu amic més fidel, sé perfectament quina hauria estat la meva actitud en el moment de sorprendre't; però ara vaig venut, no sé amb quina cara presentar-me davant la meva dona. El que en aquests moments em deu enganyar amb ella, no és el meu amic més fidel, perquè el meu amic més fidel ets tú. Comprens, ara, el meu turment? Quan la dona t'enganya amb un home que no és el teu amic més fidel, què tens de fer? Ah, Déu méu, ajudeu-me!... Veus com tenia raó, quan deia que ja érem a Sans?

En Rafelet comprengué les raons del senyor Manel.

—Manelet —li digué— el que em demanes és de difícil resposta. Jo, com amic teu més fidel, sé també la meva obligació en el moment en que ens hauries atrapat; però en aquest cas tampoc sé quin té d'ésser el teu comportament. De totes maneres crec que ho podrem resoldre. Ací, a Granollers, hi ha aficionats al teatre, i com que això acostuma a passar a les comèdies, algun d'ells pot dir-nos el que tens de fer. Mira, podem anar a consultar-ho a l'Arnau, a l'Amador, a en Gurri o bé a en Masó.

El senyor Manel respirà satisfet.

—Tens raò, ho consultarem a en Gurri, el director de «Terra Vallesana».

I baixa rem corrents l'escala seguits pel soroll de la cocktelera que continuava essent remenada...

...Que l'Orfeó Granolleri s'ha convertit en una olla de grills.

...Que l'olla també és triangular.

...Que el conseller senyor Busquets va dir que d'ací dos mesos ja no existiria. (L'Orfeó, eh?...)

...Que mentre es facin excursions hi haurà orfeons, diem nosaltres.

...Que l'Alfons Masó continua portant clavells al trau de l'americana.

...Que el Dia de la Mare és lluny.

...Que al camp d'herba del Granollers S. C. més d'un hi voldrà «pasturar».

...Que ja direm qui seran els afortunats.

...Que al míting del P. C. R. S. T. U. V.. quan els oradors deien que eren esquerrans, més d'un dels que seien a la presidència arrufava el nas.

...Que fins avui l'únic que es pot arrufar és el nas.

...Que el nou Opel és una delícia.

...Que corresponem a la salutació que ens havia d'haver adreçat «Terra Vallesana».

...Que ja ens vagarà de barallar-nos-hi.

...Que el dia que publiquin la primera esquela els farem un regal.

...Que els capellans arriben tard als enterraments.

...Que els morts se'n queixen.

...Que el rellotge del campanar va atrassat.

...Que al número passat de L'ESQUELLOT li varen sortir els morats.

...Que ho diem per si no se n'havien adonat.

...Que En Domènec Maynou s'ha promès amb la Rosita Cladellas, de Can Ruixó.

...Que tots els de L'ESQUELLOT li tenim enveja.

...Que altres que no són de L'ESQUELLOT, també.

...Que d'avui en vuit és la setmana entrant.

La terra vallesana és de qui la treballa i "Terra Vallesana" és de qui no hi treballa.

Verbena?... Revetlla?... L'ESQUELLOT!...

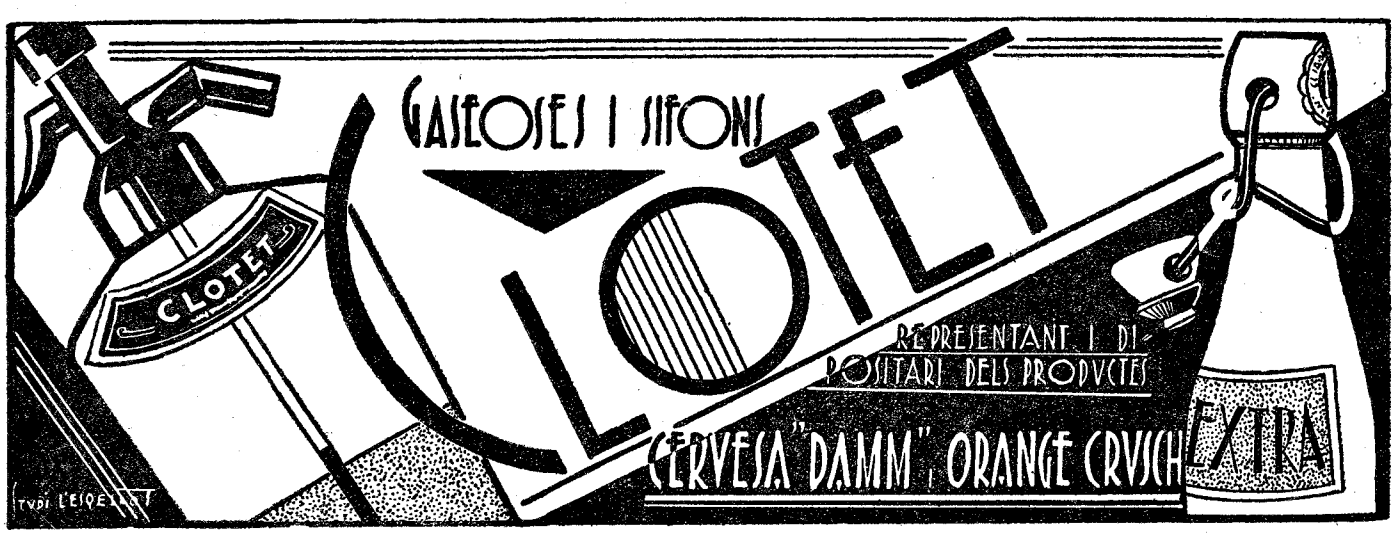

L'Esquellot, 2/7/1933, p. 4 / Col·lecció de premsa i butlletins / Arxiu Municipal de Granollers